

Sygn. akt V KK 137/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 marca 2019 r.,
sprawy **M. Ł.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],
utrzymujący w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego M. Ł. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. – Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 442,80 zł (czterystu czterdziestu dwóch złotych osiemdziesięciu groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

M. Ł., będąc jednym z oskarżonych w sprawie II K [...], został uznany przez Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2015 r., za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów opisanych w punktach od I do XXXV, z tym ustaleniem, iż czyny te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i stanowiły jedno przestępstwo, popełnione w warunkach określonych w art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, zaliczając jednocześnie na jej poczet okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 26.03.2010 r. do dnia 6.08.2010 r. i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał wszystkich oskarżonych w sprawie, w tym oskarżonego M. Ł. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę, od każdego z nich, określonych kwot na rzecz wymienionych w pkt IV wyroku osób.

Po rozpoznaniu wniesionej przez oskarżonego M. Ł. apelacji, Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. IV Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Zaskarżając kasacją orzeczenie Sądu odwoławczego obrońca skazanego M. Ł. podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa mającego istotny wpływ na treść wyroku, polegającego na naruszeniu normy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 452 § 2 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego złożonego przez oskarżonego na rozprawie apelacyjnej.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej trybie jest możliwe z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, którego charakter jest na tyle istotny, iż mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Uważna lektura zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do uznania, iż jest on obarczony naruszeniem prawa procesowego o „rażącym”

natężeniu (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 452 § 2 k.p.k.), które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Oddalając wniosek skazanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego analytyka celem porównania bilingów z telefonów: prywatnego i drugiego - przeznaczonego do działalności przestępczej, która to opinia, zdaniem skazanego, potwierdziłaby bądź zaprzeczyła popełnieniu przez niego przypisanych mu przestępstw (k.3995 - 3996/XX), Sąd Okręgowy uznał, iż powołanie biegłego w tym przedmiocie nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (k.3997/XX). W uzasadnieniu wydanego orzeczenia Sąd odwoławczy odnosząc się ponownie do złożonego na etapie postępowania odwoławczego przez skazanego M. Ł. wniosku wskazał i szczegółowo objaśnił przyczyny takiej decyzji. Odwołując się do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, uznając je za prawidłowe i przyjmując jako własne, stwierdził, że telefon służący do działalności przestępczej, zabezpieczony przy skazanym w trakcie jego zatrzymania, służył do prowadzenia przez niego działalności przestępczej, o czym świadczą bilingi i logowania telefonu w miejscach dokonywania przestępstw „wielokrotnie w L., jak i zarówno dnia 19 marca 2010 r. w L., a następnie w X. oraz N., jak i także wcześniej w Ś. oraz we W. przy ul. W. [...] (...) również analiza logowań prywatnego telefonu oskarżonego (...), nie wykorzystywanego do działalności przestępczej, wskazuje na powiązanie tych logowań z przestępstwami zarzucanymi mu aktem oskarżenia, w związku z czym analiza z dokumentów w postaci bilingów i logowań zabezpieczonego przy nim telefonu do działalności przestępczej, w powiązaniu z opinią biegłego z zakresu komputerów i informatyki, w sposób jednoznaczny” pozwoliła przyporządkować skazanemu M. Ł. przedmiotowy telefon w miejscach dokonywanych przestępstw (k.2-3 uzasadnienia SO w zw. z k.3144-3146/XVI uzasadnienia SR). Ponieważ jednym z dowodów przeprowadzonych w sprawie był dowód z opinii biegłych z zakresu informatyki i komputerów sporządzonych przez B., a także dowód z bilingów połączeń telefonicznych z zabezpieczonych m.in. u skazanego telefonów, to domaganie się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego analytyka w celu zestawienia bilingów z jego telefonu prywatnego z przypisanym mu telefonem „roboczym” (określenie, którym posługuje się skazany w przedmiotowym wniosku – uwaga SN) zostało zasadnie oddalone przez Sąd

odwoławczy jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jednocześnie w uzasadnieniu na k.2 Sąd podkreślił, że „podstawą uznania sprawstwa i winy wszystkich oskarżonych, w tym oskarżonego M. Ł., były jednoznaczne poszlakowe dowody związane zarówno z bilingami zabezpieczonych przy nim w trakcie jego zatrzymania prywatnego telefonu komórkowego, jak i zatrzymanego telefonu komórkowego wykorzystywanego do działalności przestępczej, które to dokumenty korespondowały z informacjami E. zarówno co do zakładania w Ś. (...) kont, na które były przelewane pieniądze (...) a następnie pieniądze te były wybierane (...) na terenie X. i N., co wynika zarówno z dokumentacji bankowej w tym zakresie oraz dokumentów pokrywających się co do miejsca i czasu tych czynności w postaci logowania telefonu komórkowego zatrzymanego u M. Ł. (...)”. Dodać również wypada, że skazanemu przypisano popełnienie przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a opisywane w pkt I – XXXV zachowania stanowiły jeden czyn ciągły dokonany ze z góry powziętym zamiarem. W tej sytuacji precyzyjne ustalenie miejsc, w których skazany przebywał w marcu 2010 r. nie ma istotnego znaczenia z punktu widzenia jego odpowiedzialności karnej, zatem oddalenie wniosku dowodowego, pomijając trafność tej decyzji procesowej, nie mogło mieć istotnego wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Zauważyć należy, że akt oskarżenia w sprawie wpłynął przed dniem 1 lipca 2015 r. (w dniu 27.06.2013 r. został przyjęty w Biurze Podawczym Sądu Rejonowego w L. – k.1801/IX), zgodnie zaś z art. 36 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013, poz. 1247 ze zm.), w toku postępowania obowiązywały przepisy m.in. art. 452 § 2 k.p.k. w brzmieniu sprzed wskazanej wyżej daty, z których wynikało, że sąd odwoławczy może w wyjątkowych wypadkach, uznając potrzebę uzupełnienia przewodu sądowego, przeprowadzić dowód na rozprawie, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, a nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości lub w znacznej części.

Sąd Okręgowy samodzielnie oceniając zasadność złożonego przez skazanego M. Ł. wniosku podjął decyzję o jego nieprzeprowadzaniu, swoje stanowisko w tym przedmiocie uzasadniając, a autor kasacji nie wykazał w żaden sposób, że

nieprzeprowadzenie wnioskowanego dowodu miało jakikolwiek wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Należy pamiętać, iż przepis art. 452 § 2 k.p.k. nie zawiera bowiem „normy kategorycznej, nakładającej na sąd obowiązek określonego działania, a jedynie normę pozostawiającą do uznania sądu odwoławczego podjęcie określonej czynności, w tym wypadku przeprowadzenie dowodu na rozprawie. W takim razie nie można mówić o naruszeniu, i to rażącym, wspomnianego przepisu, co jest jednym z warunków uwzględnienia kasacji” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2011 r., V KK 133/10, LEX nr 784527).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.